

že v souzeném případě nejde o politický postup »Komunistické strany v Československu (oposice)«, nýbrž jen o oba články »Rudé rovnosti«, t. j. o to, zakládá-li jejich obsah skutkovou podstatu zločinu podle § 15 č. 3 zákona na ochranu republiky. Zodpovídá-li rozsudek tuto otázku, jak bylo shora proti výtkám, uplatňovaným zmateční stížností s hlediska důvodu zmatku podle č. 5 § 281 tr. ř. dovedeno, právem kladně a zjišťuje-li bezvadným způsobem najmě i způsobilost obou projevů, by jimi byl ve čtenářích vyvolán duševní stav, náchylný k úkladům o republiku podle § 1 zákona na ochranu republiky, nelze okolnost, která by zbavovala obžalovaného zodpovědnosti za trestný čin, jímž byl napadeným rozsudkem uznán vinným, shledávati v pouhé skutečnosti, že obsahem obou projevů byl vlastně jen hlásán program určité politické strany (rozh. č. 3459, 3505, 3564 sb. n. s.), v souzeném případě program oposice komunistické strany v Československu, vpravdě však onen v rozsudku blíže nastíněný konečný cíl Leninismu a komunistické internacionály. Rozsudkové důvody poukazují v té příčině správně k ustanovení § 117 ústavní listiny, podle něhož může sice každý projevovali mínění (slovem, písmem, tiskem, obrazem a pod.), ale jen v mezích zákona, a z něhož usuzují neméně případně, že se ani uplatňování politického přesvědčení nesmí díti způsobem, znamenajícím střetnutí s pozitivními normami platných trestních zákonů.

Čís. 3941.

Podle § 34 odst. II stavebního řádu slezského (zák. č. 26/1883) mají stavebníci používali za stavbyvedoucí jen osob podle živnostenských zákonů k tomu oprávněných.

Zavinění (§ 335 tr. zák.) stavitele, svěřil-li dozor nad stavbou osobě neznalé techniky železobetonových konstrukcí a opomenul-li dbáti o správné zřízení železobetonového nosiče.

Usnesení povolující obnovu trestného řízení je stíhacím úkonem přerušujícím promlčení podle § 531 tr. zák.

(Rozh. ze dne 19. září 1930, Zm II 389/29).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 21. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod zmatečnosti podle § 281 č. 9 a) tr. ř. provádí stěžovatel částečně nepřipustně, vycházejí z okolností, odchylujících se od skutečností, jež závazně pro provádění tohoto důvodu zmatečnosti zjistil nalézací soud; vlastním hodnocením výsledků průvodních tvrdí, že zakázal Rajmuru Š-ovi prováděti na stavbách železobetonové konstrukce, což

má však nalézací soud za vyvráceno, a bere za prokázáno, že obžalovaný nezakázal při této stavbě Š-ovi postavení železobetonový nosník ani ne-
nařídil, že musí býti postaven nosič železný. I vědomí nebezpečí z po-
stavení železobetonového nosiče popírá stěžovatel nepřípustně na stej-
ném odchylném základě. Opomenutí náležitě péče u stěžovatele není jen
v tom, že svěřil Rajmundovi Š-ovi úplný dozor nad stavbou, i pokud
šlo o práce železobetonové, nýbrž i v tom, že sám nedbal o správné
zřízení železobetonového nosiče, neučiniv to, co učiniti měl, zakreslití
nosník nebo traversu již do plánu, po případě dáti Rajmundu Š-ovi
přesné pokyny o rozměrech traversy nebo na základě konkrétního sta-
tistického výpočtu určití mu přesně rozměry železobetonového nosníku
a jeho armaturu (počet želez i zakloubení). Toto opomenutí mělo v zá-
pětí, že Rajmund Š. jednal na svůj vrub, a zavinění Š-ovo nezbavuje
proto stěžovatele zodpovědnosti za jeho vlastní opomenutí, neboť bylo
příčinou svémocného a neodborného postupu Š-ova při zřízení nosníku
v rozměrech a v armatuře vadného, a o onom opomenutí zjistil nalézací
soud, že bylo jednou z příčin srícení se nosníku. Zjišťuje-li pak rozsudek,
že se nosník sřítíl na Ludvíka S-a, jenž kromě lehčích zranění utrpěl
zlomeninu páteře a dne 20. října 1927 zraněním podlehl, je zřejmo, že
příčinná souvislost mezi opomenutím obžalovaného, záležejícím nejen
ve svěření dozoru i na práce železobetonové, jak je omezuje zmáteční
stížnost, nýbrž i v zanedbání obžalovaného určití přesně vše potřebné
pro postavení řádného nosníku, a mezi smrtí Ludvíka S-a je ve zmáteční
stížnosti uvedena v pochybnost bezdůvodně. Při další námitce, že stě-
žovatel nemůže býti považován za stavbyvedoucího, jímž podle rozdě-
lení prací ve smyslu společenské smlouvy byl Rajmund Š., pomíjí zmáteční
stížnost předpis § 34 odst. II. stav. řádu slezského (zákon čís. 26/1883),
že stavebníci mají používatí za stavbyvedoucí jen osoby podle živno-
stenských zákonů k tomu oprávněné, jímž však byl ve společnosti jen
stěžovatel, ostatně i podle společenské smlouvy technicky zodpovědný.
Pokud tudíž jest důvod zmátečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. proveden
po zákonu, jest zmáteční stížnost bezdůvodna.

Bezdůvodnou jest i co do námitky podle § 281 čís. 9 b) tr. ř., již se
tvrdí, že otázka promlčení nebyla rozhodnuta správně. Stížnost pouka-
zuje na výslech stěžovatelův po obnově řízení právě ve výroční den
zastavujícího usnesení. Leč mezi tím došlo k usnesení, jímž byla proti
stěžovateli povolena obnova trestního řízení, což jest bezpochybně úkon
tuzemského soudu, jímž byl stěžovatel před uplynutím jednorocní pro-
mlčecí lhůty vzat znovu ve vyšetřování, jak vyplývá jasně z ustanovení
§ 352 tr. ř., kde mezi podmínkami povolení obnovy jest i ta, že trestnost
činu ještě, tudíž do vydání obnovujícího usnesení, nepominula promlče-
ním. Nehledíc ani k tomu, poukazuje rozsudek správně i k obeslání stě-
žovatele jako obviněného, k němuž došlo před uplynutím jednorocní
lhůty promlčecí a o němž již podle výslovného ustanovení § 531 tr. zák.
nelze pochybovatí, že přetrhlo běh promlčecí lhůty.